

[Arnth Jensen.]

Dagen efter søger man i Anledning af et Interview, Venstres Pressebureau havde haft med mig om de af mit Parti fremsatte Forslag, at fastslaa, at Venstre virkelig ikke kan tilegne sig Æren og Førerskabet eller Initiativet i denne Sag, og at der saa langt mindre kan være Tale om at distancere den højtærede Undervisningsminister med Hensyn til hans Kærlighed og Omsorg for dansk Landboudom, idet — siger man — det er en Kendsgerning, at den højtærede Undervisningsminister allerede i sidste Rigsdagssamling meddelte, at han overvejede Forslag til Imødegaaelse af den Trang, der er til udvidet Oplysning og teoretisk Dygtiggørelse af Landboudommen. Uden at jeg paa nærværende Tidspunkt skal komme nærmere ind paa dette Honnørspørgsmaal, skal jeg paa den mig givne Foranledning udtale, at allerede under Finanslovbehandlingen i 1935—36 var en Række af mit Partis Talere inde paa Spørgsmaalet om Landboudommens Adgang til fortsat Undervisning.

En Kendsgerning er det i hvert Fald, at medens den højtærede Undervisningsminister indtil for faa Dage siden har nøjedes med at overveje Sagen, har der fra vor Side baade i denne og i den foregaaende Samling foreligget udarbejdede Forslag, ikke blot til Løsning af denne specielle Opgave, men ogsaa til Løsning af den efter min Mening ikke mindre Opgave: at gøre det økonomisk muligt for alle unge, der ønsker det, at faa et Ophold paa vore fortrinlige frie Ungdomsskoler. Løsningen af denne sidste Opgave og større Opgave er — saa vidt man da kan skønne — den højtærede Undervisningsminister hidtil været tilbage for, og dette maa jeg meget beklage:

Jeg tror, at jeg efter det, jeg her har redegjort for, med Rette kan svare den radikale Presse paa dens Angreb paa mig og mit Parti i denne Sag med at minde om den gamle Historie om Præstens Karl, der tog sig det mægtigt i Langhalmen og sagde: Tys, Far, da Præsten kom listende for at faa at vide, hvorfor Plejlslagene var forstummet, og derpaa sagte, men straalende fornøjet igen listede bort, da han hørte, at Karlen havde fanget 3 Mus; naar han fik 2 til foruden den, han lurede paa.

Om de to foreliggende Lovforslag kan det med Rette siges, at de peger mod samme Maal, og Vejene, man peger paa for at naa dette Maal, kan heller ikke siges at være saa forskellige, at det paa Forhaand skulde

synes umuligt at opnaa Enighed derom. Vi er formentlig enige om, at der bør tilstræbes den størst mulige Ligestilling mellem Landets, i hvert Fald Landbrugets Ungdoms og andre Erhvervs Ungdoms Adgang til faglig Undervisning, og vi er ligeledes enige om, at Undervisningen ikke, som f. Eks. i Aftenskolen, skal være blot almindennende, men direkte pege mod faglig Dygtiggørelse. Der er dog den Forskel, at vi i vort Forslag har fundet det formaalistjensligt blandt de Fag, der direkte peges paa, ogsaa at medtage Dansk og Regning, dels fordi Dygtiggørelse i disse Fag for enhver Erhvervsudøver har baade almindennende og erhvervsmæssig Betydning, hvilket ogsaa erkendes af de tekniske Skoler, hvor Fagene er opført paa Timeplanen, dels fordi vi mener, det vilde være heldigt, at den Elev, der foruden den erhvervsmæssige Faguddannelse tillige ønsker Videreuddannelse i disse grundlæggende almindennende og dygtiggørende Fag, kan faa denne Undervisning uden at være henvist til at skulle søge to forskellige Kursus.

Vi er tillige enige om, at Undervisningen kan foregaa enten paa Dagkursus eller paa Aftenkursus. Den højtærede Minister har i sit Forslag ønsket at give en Præmie, om jeg saa maa sige, til Eftermiddagsundervisningen. Jeg tager næppe fejl, naar jeg drager den Slutning, at dette er dikteret af to Grunde, nemlig for det første den, at den højtærede Minister ønsker, at Undervisningen i saa stor Udstrækning som muligt foregaa i Eftermiddagstimerne, et Ønske, som vi ikke er uenige med ham i, og for det andet den, at Ministeren har søgt at affatte Lovforslaget saa nær som muligt op ad den Ordning, der gælder for de tekniske Skoler. Jeg vil gerne sige til den højtærede Minister, at hvis han i særlig Grad har det første Formaal for Øje, er jeg ikke sikker paa, at han ikke bliver skuffet. Ser man paa Tallene for Eleverne i de tekniske Skoler, viser det sig, at i 1935—36 har disse Skolers Dagkursus været besøgt af 4 430 Elever, medens Aftenskolen trods det mindre Tilskud har været besøgt af 31 434 Elever. Disse Tal viser altsaa, at selv om Tilskuddet til Dagundervisningen er større end til Aftenundervisningen, er det ikke absolut givet, at Dagundervisningen vælges. Jeg indrømmer dog gerne, at man ikke uden videre kan drage denne Slutning; idet man ikke blankt kan sammenligne de tekniske Skolers Dagkursus med de landbrugsfaglige Eftermiddagskursus, bl. a.